

Op de kast

Pappa had haar opgepakt en met haar gedanst. Ze draaiden rondjes, haar hoofd achterover en haar armen om zijn nek, tot ze duizelig werd en krijste. Maar dat was van vreugde. Toen de muziek stopte, zette hij haar met een zwaai boven op de kast. De hoge kast van mamma, met de drie grote lades en de klep die een wereld aan kastjes en laadjes verborg. Ze hield zich vast aan één van de kunstig gedraaide houten pieken, die de hoeken markeerden en schoof naar achteren. Nu zat ze in het midden, achter het driehoekige opengewerkte houtsnijwerk, dat de kast bekroonde. Zo dichtbij had ze 'de kromme kroon' nog nooit gezien.

Alle gezichten beneden waren haar kant op gedraaid; met ogen glanzend als de wijnglazen die ze tegen hun wangen gedrukt hielden. Haar vader stond met zijn handen in zijn zij, benen gespreid en keek naar links en naar rechts.

Door de open gaten van de kroon zag ze de diepte. Plotseling bang om te vallen greep ze de kroon vast, haar vingers als kleine roze knoppen wurmend tussen de ranken en bladeren. Als in een reflex krulden haar mondhoeken naar beneden, rimpelde haar voorhoofd, maar toen won het glanzende hout van haar angst. Met een van haar wijsvingers streelde ze het, volgde de krommingen, van beneden naar boven. Ze zocht de haan. De dikke haan, waar ze zo graag naar keek vanaf beneden. Ze boog iets verder voorover om te kijken of ze hem kon vinden en maakte het hanengeluid, maar het leek of de kroon met haar mee boog, alsof hij samen met haar een buiging maakte voor de mensen beneden.

Iemand begon te lachen. De muziek ging weer aan en het dansen begon weer. Beneden stond haar vader nog steeds met zijn handen in zijn zij en was nu langzaam zijn heupen aan het bewegen. Een vrouw danste langzij en hij greep haar handen en middel. Ze begonnen rondjes te draaien. De muziek werd wilder. Alle mannen tilden de vrouwen op, lieten ze tussen hun benen verdwijnen en weer terugkeren, als schommels onder bruggen.

Ze wilde meedoen, stak haar armen in de lucht, maar niemand keek meer naar boven. Een traan gleed langs haar wang naar beneden. Ze likte hem weg. Hij was zout. Met beide handen pakte ze de kroon stevig vast en stak een been naar voren. Ze liet haar heup zakken en tastte met haar voet naar de sleutel in de klep. Hij zou het niet lang houden, dat wist ze. Ze was al eens op de sleutel van een van de onderste laden gaan staan en die was afgebroken. Voor straf had haar moeder haar toen in de kelder opgesloten. Maar nu, op dit moment, kon ze er niks aan doen. Hij had haar erop gezet.

De sleutel zat er niet.

Ze hees zich weer omhoog, schoof naar achteren en draaide zich op haar buik. Met haar kin op haar handen keek ze de kamer in.

De deur naar de keuken stond open en ze hoorde hoge stemmen en lachen. Tante Gies liep hooggehakt naar binnen met een schaal hapjes; bitterballen, blokjes kaas en augurken, met vlaggetjes aan de prikkers.

Haar buik maakte een raar geluid, een langgerekte knor. Mamma had niet gekookt, omdat het feest was.

'Hapjes genoeg vanavond,' had ze geroepen, 'eten wat je wilt.'

Maar zij was hierboven. Ze draaide haar hoofd op een oor en bleef zo een tijdje liggen. De muziek werd zachter. Als ze haar andere oor dichtdrukte hoorde ze de muziek helemaal niet meer.

Ze schrok wakker door de muziek die ineens heel hard klonk. Beneden sprongen de gasten als gekken door elkaar heen.

'Mamma', riep ze, 'pappa', maar er kwam geen antwoord.

Ze riep hun namen nog een paar keer, zelfs de naam van haar tante. Ze stond op en sprong op de

kast op en neer, stampte met haar voeten tot het kraakte, maar het leek wel of iedereen blind en doof was. De muziek was nu oorverdovend. Haar schouders vielen naar voren en met de kin op haar borst liet ze zich weer op de knieën zakken. Nu kwamen de snikken met lange halen, tranen die bleven stromen, snot dat uit haar neus liep. Ze was gevangen. Ze was gevangengezet samen met de haan.

Die laatste gedachte troostte haar. Ze keek naar de achterkant van de kroon en ineens zag ze hem zitten. Van achteren leek de haan meer een grote ronde schijf. Ze haalde haar neus op, slikte het snot weg en veegde haar ogen droog.

Er zat een gaatje in de schijf. De haan had geen bips, maar wel een poepgaatje. Ze begon het woord poepgaatje te zingen, vaak en hard. Er luisterde toch niemand.

Ze lachte en zette haar pink in het gaatje. De pink ging er helemaal in, maar een einde voelde ze niet. Ze trok hem weer terug, bukte zich en keek in het gaatje. Er zat iets wits in. Nu begon ze te peuteren. Eerst met haar pink en toen het wit een stukje naar buiten kwam met wijsvinger en duim. Het witte kwam helemaal naar voren. Het was een rolletje, een opgerold stuk papier. Ze rolde het open en zag dat het een foto was.

Ze zag haren, veel haren en borstknoopjes en een lange tong die uitgestoken was en aan iets likte, zoals aan een ijsje. De haren waren rood, zoals van tante Gies, maar ook een beetje zwart en gekruld. Wat een rare foto. Ze geeuwde.

Ze werd wakker in pappa's armen. De muziek was nu heel zacht en de gasten lagen her en der in de kamer op kussens en luie stoelen.

‘Ach, kijk die nou slapen,’ zei mamma. ‘Wat heeft ze daar nou?’

Mamma trok de verkreukelde foto uit haar hand en streek hem glad, werd bleek, toen rood.

‘Vuile schoft’, ze zei het zacht, toen harder, ‘Vuile schoft.’